

CRONICA ROLULUI SECUNDAR

ION SIMINIE ~
CRISTESCU

din „Acești îngeri triști“
la Teatrul „Nottara“

Avem, probabil mai mulți dintre noi — cei care alcătuim publicul —, o imagine extrem de convențională despre comportamentul unui om căruia îi e frică. Nu, nu e vorba despre un om fricos, ci despre un om normal care se teme că acel lucru urât, ascuns în tainele sufletului și autobiografiei riscă să fie brusc descoperit nu datorită investigațiilor celor din jur, ci pentru că o clipă de neatenție, de relaxare, poate desplasa contururile măștii care a devenit reala lui personalitate.

Cristescu nu se ascunde, nu-și vede liniștit de treburile lui, nu evită contactele cu oamenii care-l detestă sau față de care e vinovat. El este într-o permanentă ofensivă alcătuită din amabilități interesate și indiscreții inutile, el vrea să fie mereu în mijlocul întâmplărilor, el trebuie mereu să judece pentru ca nu cumva să-i treacă prin cap cuiva că el însuși poate fi judecat.

Această aberantă formă a spaimei agresive, a transformării compromisului în principiu director al existenței, a ticăloșiei ca formă de adaptare, o interpretează cu precizie strălucire actorul Ion Siminie.

Sub raport psihologic el se simte superior „îngerilor triști“ cu care se confruntă permanent. Nu-l jignesc insultele lui Ion, care-i spune că e prost, îl consideră timpit și-l acuză de demagogie. Nu poate fi nici prost, nici timpit un om rău care izbuteste să joace imaginea unui demagog imbecil. Din conștiința acestei superiorități se nasc notele voit false, „teatral“ jalnice ale apărării lui Cristescu. În trama piesei Ion Siminie construiește un spirit malefic meschin, banal și tocmai de aceea extrem de tenace și de rezistent. Actorul schimbă cu abilitate unghiurile de analiză el este ba cum îl văd Ion și Silvia, ba cum vrea să pară, ba cum trebuie să fie, mereu lunecos, dar inatacabil. Nu însă și invulnerabil. Și în momentul adevărului din finalul piesei — moment justificat de logica dramei, mai puțin de cea a vieții — straturile succesive ale minciunii se scurg de pe silueta unui obiect, care în mod cu totul bizar seamănă cu un om.

Magdalena BOIANGIU